

РЕШЕНИЕ

№ 4592

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разглежда докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско
дело № 20231110136288 по описа за 2023 година

Производството е образувано е по искова молба с вх. № 154624/02.06.2023 г., с която от името на **, ЕИК ** против наследниците на В. А. К., ЕГН ***** са предявени осъдителни иски с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД.

С молба от 27.07.2023 г. ищецът **, ЕИК ** е уточнил подадената искова молба с вх. № 154624/02.06.2023 г., като е посочил, че исковите са предявени срещу наследниците В. А. К., ЕГН *****, а именно: П. В. К., ЕГН -- и М. В. К., ЕГН *****, като е направено искане съдът да осъди ответниците да заплатят разделно на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 977,39 лева, представляваща главница за доставена и потребена топлинна енергия до топлоснабден имот, представляващ ап. 66, находящ се в --, за периода м.05.2019 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума считано от 29.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; 2/ сумата от 214,87 лева, представляваща лихва за забава за периода 15.09.2020 г. – 14.06.2023 г., дължима върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия; 3/ сумата от 21,47 лева, представляващ ап. 18, находящ се в -- за периода м.05.2020 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума считано от 29.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; 4/ сумата от 5,94 лева, представляваща лихва за забава за периода 16.07.2020 г. – 14.06.2023 г., дължима върху главницата за цена на услугата дялово

разпределение. От ответника П. В. К., ЕГН -- се претендират $\frac{1}{2}$ част от горепосочените суми. От ответника М. В. К., ЕГН ***** се претендират $\frac{1}{2}$ част от горепосочените суми..

В исковата си молба ищецът „--“ ЕАД твърди, че има договорни отношения с ответниците. Поддържа, че същите имат качеството клиент на топлинна енергия за битови нужди. Навеждат се съображения, че сградата-етажна собственост, в която се намира процесния имот е сключила договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с фирма Бруната ООД, като в тази връзка се посочва, че на основание чл. 140, ал. 1, т. 2 от ЗЕ, сумите за топлинна енергия за процесния имот са начислявани по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение на топлинна енергия в сградата на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

Поддържа, че ответниците са използвали доставяна топлинна енергия през процесния период и не са погасили задължението си, като са изпаднали и в забава по отношение на последното.

Поддържа, че ответниците дължат и цената на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, която не били заплатили за процесния период, поради което изпаднали и в забава по отношение изпълнението на това си задължение, респективно дължа лихва за забава върху непогасената главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия.

Моли, за уважаване на предявените искове. Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК от името на ответниците, чрез назначения им в производството особен представител – адвокат А. М. от САК, е депозиран отговор на исковата молба, с който се оспорват предявените искове. Оспорва се обстоятелството, че по делото са ангажирани доказателства относно това, че общите условия на ищцовото дружество за продажба на топлинна енергия на битови потребители в гр. София, са влезли в законна сила, респективно, че валидно са обвързвали страните в производството през процесния период.

Оспорва се, че през процесния период между страните в производството е съществувало валидно възникнало облигационно правоотношение с предмет доставка на топлинна енергия до посочения в исковата молба недвижим имот. Прави се възражение за погасяване по давност на претенциите, заявени с исковата

молба. Оспорва се, че през процесния период към посочения в исковата молба недвижим имот е подавана, респективно потребявана топлинна енергия, в твърдяното в исковата молба количество и качество.

Оспорва се техническата годност и изправност на технологичното оборудване и измервателните уреди – абонатна станция, общ топломер, останалите монтирани в сградата разпределители на топлинна енергия и др.

Оспорва се и претенцията за главница за цена на предоставена услуга за дялово разпределение на топлинна енергия, както и заявените от ищеца акцесорни претенции за лихва за забава върху претендираните в производството главници, като се излагат подробни съображения в този смисъл.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД.

За уважаване на предявените искове с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД и респ. за ангажиране отговорността на ответника, ищецът следва да докаже по безспорен начин следните факти: съществуването на договорни отношения между него и ответниците /респективно техния наследодател/ с предмет доставка на топлинна енергия, в това число и качеството им клиент на топлинна енергия; обема на реално доставената в процесния имот топлинна енергия за исковия период; че нейната стойност възлиза именно на претендираната сума, поради което и за ответниците да е възникнало валидно и изискуемо задължение за заплащане на процесните главници, като е изпаднал и в забава за изпълнението му, които обстоятелства не са спорни в производството.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответниците е да докажат, че са погасили претендираното вземане.

В тежест на ответниците е да докажат правоизключващите, правоунищожаващите и правопогасяващите си възражения, направени с отговорите на исковата молба.

В тежест на ищеца, при релевираните в отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на претенциите, заявени с исковата молба, е

да докаже настъпването на факти и обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване течението на давностния срок по отношение на претендираните в настоящото производство вземания.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ (чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и пар. 1 ДР), които регламентират и страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобренията от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Горееизложеното се отнася и за редакцията на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща към процесния период. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват

топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената □ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партия на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот – в този смисъл са и разрешенията дадени с Тълкувателно решение № 2/2017 от 17 май 2018 г. по тълкувателно дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС.

Съгласно чл.142, ал.2 от ЗЕ - топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите.

Съгласно чл. 145, ал.1 от ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, в редакцията, действаща за исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия, и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единственото притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.

По аргумент от чл. 153, ал. 6 от ЗЕ и чл. 72, ал. 4 от НТ и чл. 76 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. следва и че потребителите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си чрез монтираната на тях регулираща арматура остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в

общите части на сградата, както и дължат заплащане на сумата за мощност (В този смисъл решение No 210 от 24.02.2006 г. по адм. дело No 11361/2005 г. на 5 чл. състав на ВАС). Нещо повече – разпоредбата на чл. 153, ал.5 от ЗЕ, въвежда забрана за прекратяване на подаването на топлинна енергия към отоплителните тела в имотите си чрез физическото им отделяне от сградната инсталация, направено от потребител.

Съдът приема, че по делото е установено, че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. "--" ЕАД е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа енергия и други дейности обслужващи основните.

От представения и приобщен към доказателствения материал по делото договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 06.04.1992 г., се установява в производството, че на 06.04.1992 г. В. А. К. е придобил собствеността върху процесния недвижим имот, представляващ апартамент 66, находящ се в гр. София, ж.к. Овча купел, бл. 421, вх. В, ет. 2.

От представеното и приобщено към доказателствата по делото удостоверение за наследници на лицето В.й А. К., ЕГН *****, издадено от --, се установява в производството, че същият е починал на 15.02.2018 г., като е оставил за наследници по закон дъщерите си П. В. К. и М. В. К., върху които именно, по реда на наследственото правоприемство, е преминала собствеността върху процесния недвижим имот, при равни квоти, като всяка е придобила по 1/2 идеална част от процесния имот.

От събрания и обсъден по-горе доказателствен материал, се установява в производството, че за процесния период /01.05.2019 г. – 30.04.2021 г./ именно ответниците следва да отговарят за заплащането цената на доставена и потребена в недвижим имот, представляващ апартамент 66, находящ се в гр. София, ж.к. Овча купел, бл. 421, вх. В, ет. 2, в качеството си на собственици на последния, собствеността върху който е придобита по реда на наследственото правоприемство от В.й А. К., ЕГН *****.

По аргумент от разпоредбите на чл. 5, ал. 1 ЗН вр. чл. 9, ал. 1 ЗН, всеки от ответниците следва да отговаря за по 1/2 част от сумите, предмет на предявените искове, доколкото друго не се доказва в производството.

Установено е по делото и обстоятелството, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата – етажна собственост (в която се намира този имот) е била присъединена към абонатна станция.

Относно въпроса за осъществяването на реално доставяне на топлинна енергия и нейното количество и качество, настоящият съдебен състав намира следното:

По делото е установено, че общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди са одобрени от ДКЕВР през 2016 г., като се установи от прието заключение на вещото лице по допуснатата и изготвена в производството съдебно-техническа и счетоводна експертиза, че ищецът е доставял енергия в сградата етажна собственост, в която се намира процесния имот, поради което съдът приема за установено по делото, че през процесния период страните са били обвързани от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди в сграда - етажна собственост, чието съдържание се определя в Общите условия от 2016 г., както и от действащата към съответния момент нормативна уредба, а именно Закон за енергетиката и Наредба №16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

От заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза се установява, че сградата, в която се намира процесния имот е с непрекъснато топлоснабдяване през периода м.05.2019 г. – м. 04.2021 г., като ежесмесечно са извършвани отчети на данните от общия топломер за потребената топлинна енергия. Установява се, че дяловото разпределение на енергията през процесния период е извършвано от дружеството Бруната ООД. Установява се също, че са взети предвид и технологичните разходи в абонатната станция за процесния период, които са за сметка на топлопреносното предприятие, като същите са изчислени по Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването и са били отчислявани ежесмесечно от отчетената от общия топломер топлинна енергия, преди нейното разпределение между абонатите. Установява се, че през процесния период в посочения в исковата молба недвижим имот е имало монтирано един брой отоплително тяло с монтиран на него ИПРО. Установява се още, че за отчет на потребената енергия за битово горещо водоснабдяване е имало монтиран и узаконен водомер за топла вода.

Действително с определение, постановено в проведеното на 11.03.2024 г. открито съдебно заседание, съдът е изключил, на основание чл. 183, ал. 1, изр. 2 ГПК, от доказателствения материал по делото, представените в заверен от ищеца препис към исковата молба Договор № 1899/17.09.2002 г. за извършване на услуга

топлинно счетоводство чрез система за индивидуално отчитане и разпределяне на топлинна енергия, находящ се на л. 15 и л. 16 от делото Протокол на ОС на ЕС от 11.08.2002 г., находящ се на л. 18 от делото.

Същевременно, обаче, от останалите събрани в производството доказателства безспорно се установява, че именно Бруната ООД е дружеството, осъществявало дяловото разпределение на енергията през процесния период, като редовно и на конкретна дата са изготвяни изравнителни сметки за реално потребеното количество топлинна енергия от имота на ответника – общо и по компоненти – горното се установява от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-техническа експертиза и представените индивидуални справки за използваната топлинна енергия през процесния период за имот с аботнатен № 300603.

От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-техническа експертиза се установява в производството, че през процесния период в посочения в исковата молба имот е доставяна и потребявана топлинна енергия, както следва: 1/ топлинна енергия за отопление на имот, определяна при приложение на екстраполация по максимален специфичен разход на сградата – по максимална оценка, съгласно т. 6.5 за 1 бр. отоплителни тела, поради повреден уред, монтиран на радиатора и липса на осигурен достъп за извършване на отчет на монтираните в имота уреди за дялово разпределение на топлинна енергия; 2/ топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, която е разпределяна пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект, като за процесния апартамент отопляемия обем по проект е 134,14 кубически метра; 3/ топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване, определяна по реален отчет /извършен дистанционно, електронно, посредством радиоотчитане/.

От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-техническа експертиза се установява още, че за процесния период за топлоснабдения имот е начислена топлинна енергия за отопление на имот на стойност от 434,65 лева; топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация на стойност от 179,95 лева и топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване на стойност от 560,37 лева.

Установява се също, че през процесния период служители на дружеството Бруната ООД редовно и на конкретна дата са изготвяли изравнителни сметки за реално потребеното количество топлинна енергия от имота на ответника – общо и по компоненти, а именно топлинна енергия за отопление на имот, топлинна енергия отдадена от сградна инсталация и топлинна енергия за битово горещо

водоснабдяване, като общо за процесния период е налице изравнена сума за „доплащане“ в размер на 87,52 лева, която следва да бъде добавена към общия размер на стойността на доставена до процесния имот топлинна енергия. От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-техническа експертиза се установява още, че абонатната станция в сградата етажна собственост, в която се намира процесния топлоснабден имот е била в експлоатация към процесния период, като няма данни за увреждане и/или нефункциониране на абонатната станция спрямо проектните □ размери, както и че редовно е приспадана топлинна енергия за технологични разходи от отчетената ежемесечна енергия за сметка на ищеца, съгласно нормативните изисквания. Установява се също, че в абонатната станция през процесния период е функционирал 1 бр. общ топломер.

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото доказателства вкл. и от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-техническа експертиза е установено в производството, че през процесния период, за топлоснабдения имот потребената топлинна енергия е на стойност от общо 1174,97 лева, за заплащането на която следва да отговарят ответниците, като по делото се установи, че всеки от тях следва да отговаря за 1/2 част от стойността на доставената и потребена в имота топлинна енергия, през процесния период.

От ищеца се претендира сума в по-нисък размер, а именно 977,39 лева, като същото обстоятелство следва да се вземе предвид от съда, при съобразяване разпоредбата на чл. 6, ал. 2 ГПК и залегналия в същата разпоредба принцип на диспозитивно начало в гражданския процес, като се приеме извод, че всеки от ответниците следва да отговаря за сума в размер на 488,69 лева, представляваща стойност на доставена и потребена в процесния топлоснабден имот топлинна енергия, през заявения в исковата молба период.

От ответниците не са представени доказателства или наведени твърдения за извършени плащания на сумите за доставена и потребена топлинна енергия.

В отговора на исковата молба, подадена от името на ответниците, е релевирано възражение за погасяване по давност на претенциите, заявени с исковата молба.

По отношение възражението за погасяване по давност на претендираните в настоящото производство от ищеца вземания, настоящият състав намира следното:

Съгласно разясненията дадени в Тълкувателно решение 3/18.05.2012г. по тълк.д.№ 3/2011г. на ОСГТК на ВКС вземанията за потребена топлинна енергия са такива за периодични плащания, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност по чл.111, б. „в” от ЗЗД; различният размер на всяка месечна вноска не променя периодичния характер на вземането за нея, защото то произтича от повтарящи се еднородни задължения, с посочен в Общите условия падеж. Предвид това в разглеждания случай следва да намери приложение тригодишният давностен срок, установен в чл.111, б. „в” от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения (каквито са процесните за главници), давността тече от деня на падежа (тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение). В частност задълженията на ответниците за заплащане на стойността на доставената енергия са възникнали като срочни.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение /13.05.2020 г./ спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти.

За вземанията възникнали при действието на ОУ от 2016 г.:

Приложими за тези вземания са разпоредбите на чл. 33 от ОУ от 2016 г., които са общоизвестни и съгласно които плащанията за съответния месец се дължат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е задължението. Доколкото тези задължения са уговорени да се плащат в определен срок, то съдът приема, че приложима е разпоредбата на чл. 114, ал.1 от ЗЗД и началният момент на погасителната давност на всяко месечно задължение започва да тече от момента на настъпване на изискуемостта му, тоест с изтичане на 45 дни след месеца, за който е възникнало задължението.

Моментът на издаване на обобщената фактура от ищеца за задълженията за целия отоплителен сезон не е от естество да промени моментът на възникване на вземането и изискуемостта му, а само те са релевантни при определяне началото на срока на погасителната давност. В случая вземанията са възникнали в момента на осъществяването на доставката на енергията и за всяко от тях са издавани ежемесечните фактури. Издаването на обобщена фактура през юли 2020 г. за

вземания възникнали за период 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г. и през юли 2021 г., за вземания, възникнали в периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г., които са по изравнителни сметки и включват и начислени задължения за месеци през целия отоплителен сезон без да се сочи конкретно потребление за процесните месеци, не е от естество да промени момента, от който започва да тече погасителната давност за процесните вземания. Вземането е за доставена топлинна енергия в определен месец. Издаването на няколко счетоводни документа от ищеца за това вземане не е от естество да промени вземането и да обоснове извод, че погасителната давност за него тече от последната издадена фактура за това вземане. Да се приеме обратното би означавало да се допусне от поведението по издаване на фактури на кредитора да зависи началният момент на погасителната давност, което противоречи на целите на института на погасителната давност. Моментът, от който започва да тече погасителната давност е определен от законодателя в зависимост от възникване на вземането и от изискуемостта му. Изискуемостта на вземането и изпадането в забава на плащането на същото са различни факти, от тях произтичат и различни последици. В случая разпоредбата на ОУ от 2016 г. сочи изискуемост на месечното вземане, което не е обвързано с изравнителната сметка, поради което и обвързването от ищеца на началния момент на погасителната давност за месечните задължения с издаването на обобщена фактура по изравнителната сметка е неоснователно.

Тук следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ** на клиенти в гр. София изрично предвижда, че клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Същевременно разпоредбата на чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ** на клиенти в гр. София изрично предвижда, че клиентите са длъжни да заплащат стойността на потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Горните разпоредби са ясни и безпротиворечиво очертават момента на настъпване на изискуемостта на задълженията за доставена и потребена от клиенти на ** топлинна енергия, през съответния отчетен период, т.е. за всеки отделен месец, изискуемостта на задължението за заплащане на стойността на потребената в имота топлинна енергия, настъпва с изтичане на 45-дневен срок след изтичане на месеца, в който енергията е доставена и потребена. Сумите по изравнителни сметки отново са за доставена и потребена топлинна енергия в същия отчетен период, за който

именно се издава изравнителната сметка. Такива суми не представляват ново вземане, доколкото енергията е доставена и потребена в същия отчетен период, а не след неговото изтичане до извършване, изготвяне и издаване на изравнителна сметка. Същевременно общите условия на ищцовото дружество не предвиждат различен момент на настъпване изискуемостта на суми по изравнителни сметки. Т.е., доколкото тези суми са за доставена и потребена топлинна енергия именно през съответния отоплителен сезон, то и изискуемостта им настъпва с изтичане на 45-дневен срок след изтичане на месеца, в който е доставена и потребена енергията /по аргумент от чл. 33, ал. 1 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ** на клиенти в гр. София/.

Моментът на издаване на обобщената фактура от ищеца за задълженията за целия отоплителен сезон не е от естество да промени моментът на възникване на вземането и изискуемостта му, а само те са релевантни при определяне началото на срока на погасителната давност.

Вземането е за доставена топлинна енергия в определен месец. Издаването на няколко счетоводни документа от ищеца за това вземане не е от естество да промени вземането и да обоснове извод, че погасителната давност за него тече от последната издадена фактура за това вземане. Да се приеме обратното би означавало да се допусне от поведението по издаване на фактури на кредитора да зависи началният момент на погасителната давност, което противоречи на целите на института на погасителната давност.

Още повече, че това е пряко поставяне на търговеца в привилегировано положение спрямо потребителите на топлинна енергия, посредством предоставянето му на възможност, чрез извършване на префактуриране и издаване на множество счетоводни документи за вземания за топлинна енергия доставена и потребена в един и същ период, по който начин еднолично да влияе върху началния момент на погасителната давност. Едно такова разрешение поставя потребителя в категорично неизгодно и непривилегировано положение и противоречи, както на разпоредбите и духа на Закон за защита на потребителите, но и на неписаните правила на морала и добросъвестността в отношенията между правните субекти. Още повече, че както се посочи по-горе, в общите условия на ищцовото дружество, приложими към процесния период, по никакъв начин не е предвиден друг ред и момент за настъпване изискуемостта на сумите по изравнителни сметки, различен от този за дължимите суми за потребена топлинна енергия във всеки отделен месец.

Следователно, настоящият съдебен състав намира, че вземането по

изравнителна сметка не е ново вземане. То е за доставена и потребена топлинна енергия именно през същия отчетен период /отоплителен сезон/, за който ежесечно са издавани фактури от ищеца. Изрично е предвиден моментът на настъпване на изискуемост на вземанията за доставена и потребена от клиентите топлинна енергия и по никакъв начин той не е свързан с издаването на изравнителна сметка и/или обща фактура.

При така възприето и като съобрази дата на подаване на исковата молба в съда - 29.06.2023 г., и по съображения изложени по-горе за началния момент на погасителната давност на вземанията възникнали при действието на ОУ от 2016 г., то съдът приема, че погасени по давност са вземанията на ищеца за доставена и потребена топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., доколкото изискуемостта на вземането за месец април 2020 г. е настъпила считано от 15.06.2020 г. /в случая не е приложима разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, доколкото изискуемостта на вземането за месец април 2020 г. е настъпила след отмяна на извънредното положение, респективно след датата 13.05.2020 г., т.е. давностният срок е започнал да тече след отмяна на извънредното положение, т.е. след 13.05.2020 г. и горепосочените разпоредби не са приложими/, то 3-годишният погасителен давностен срок е бил изтекъл преди подаване на исковата молба в съда – 29.06.2023 г., респективно е обхванато от погасителната давност /3-годишният погасителен давностен срок за вземането за месец април 2020 г. е следвало да изтече на 15.06.2023 г./. Изискуемостта на вземането за месец май 2020 г. е настъпила считано от 16.07.2020 г., следователно 3-годишният погасителен давностен срок за вземането на месец май 2020 г. не е бил изтекъл преди подаване на исковата молба в съда – 29.06.2023 г., респективно не е обхванато от погасителната давност.

Следователно, погасени по давност са вземанията за периода 01.05.2019 г. 30.04.2020 г.

Непогасени по давност са вземанията на ищеца за доставена и потребена топлинна енергия за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г., които съгласно заключението на вещото лице по допуснатата, изговена, приета и неоспорена от страните съдебно-техническа експертиза, е в размер на 416,65 лева.

Всеки от ответниците следва да отговори за $\frac{1}{2}$ част от горепосочената сума или сума в размер на по 208,32 лева за всяка от тях.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за осъждане на ответникът П. В. К., ЕГН -- да заплати на ищеца сума, представляващи стойност на доставена и потребена в процесния топлоснабден имот топлинна енергия се явява основателен и доказан за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. и за размера 208,32 лева, като за разликата над тази сума до пълния предявен от ищеца размер от 488,69 лева, и за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., искът следва да се отхвърли.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за осъждане на ответникът М. В. К., ЕГН ***** да заплати на ищеца сума, представляващи стойност на доставена и потребена в процесния топлоснабден имот топлинна енергия се явява основателен и доказан за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. и за размера 208,32 лева, като за разликата над тази сума до пълния предявен от ищеца размер от 488,70 лева и за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., искът следва да се отхвърли.

Върху главниците следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда /29.06.2023 г./ до окончателното изплащане на вземането.

По отношение на исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от общо 214,87 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2020 г. – 14.06.2023 г. върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия, съдът намира следното:

За да бъде уважен предявеният иск с правна квалификация чл. 86 ЗЗД следва да бъде установено при условията на пълно и главно доказване наличието на главен дълг, както и забава на ответника.

От приобщените по делото доказателства се установява, че страните в настоящото производство са обвързани от валидно облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Установява се също, че през процесния период страните са били обвързани от влезли в сила Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „--“ ЕАД на клиенти в гр. София, приети с Решение по Протокол № 7 от 23.10.2014 г. на Съвета на директорите на “--” ЕАД и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР.

Съгласно чл. 33 от ОУ от 2016 г., плащанията за съответния месец се дължат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е задължението, от което се налага извод, че ответникът изпада в забава ако не погаси задължението си в

уговорения в чл. 33 от ОУ от 2016 г. срок. Това е така, тъй като съгласно чл. 33 от ОУ от 2016 г., плащанията за съответния месец се дължат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е задължението, като тези общи условия са приложими за вземанията за главница за топлинна енергия, считано от 01.07.2016 г. Т.е. лихва за забава се дължи единствено за вземанията за главница за доставена и потребена в процесния имот топлинна енергия възникнали след 01.07.2016 г., по отношение на който са приложими ОУ от 2016 г., и които са станали изискуеми с изтичането на определения в чл. 33 срок.

Следователно ответниците са изпаднали в забава за изпълнението на задължението за заплащане на сумата от общо 416,65 лева и дължат лихва за тази забава за периода от 16.07.2020 г. до 14.06.2023 г. Доколкото от ищеца се претендира лихва за забава за по-кратък период, а именно 15.09.2020 г. – 14.06.2023 г., то при спазване принципа на диспозитивно начало в гражданското производство, съдът следва да приеме, че ответниците дължат лихва за забава именно за посочения от ищеца по-кратък период, която съдът определя в размер на общо 118,80 лева /изчислена по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

От името на ответниците не са представени доказателства или наведени твърдения за извършени плащания на сумите за лихва за забава върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за осъждането на ответника П. В. К., ЕГН -- да заплати в полза на ** сума, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия се явява основателен и доказан за периода 15.09.2020 г. – 14.06.2023 г. и за размер от 59,40 лева и следва да бъде уважен за този период и размер, като за разликата над уважения размер от 59,40 лева до пълния предявен размер от 107,44 лева, искът следва да бъде отхвърлен.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за осъждането на ответника М. В. К., ЕГН ***** да заплати в полза на ** сума, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия се явява основателен и доказан за периода 15.09.2020 г. – 14.06.2023 г. и за размер от 59,40 лева и следва да бъде уважен за този период и размер, като за разликата над уважения размер от 59,40 лева до пълния предявен размер от 107,43 лева, искът следва да бъде отхвърлен.

Предвид горното, съдът следва да разгледа направеното от името на ответниците с отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на претенциите на ищеца, включително за лихви за забава.

В разглеждания случай и по отношение на претенцията за вземания за лихва за забава, следва да намери приложение тригодишният давностен срок, установен в чл.111, б. „в” от ЗЗД.

Предвид гореизложените съображения и като съобрази установения в Общите условия на ищцовото дружество падеж на задълженията, касаещи процесния период и датата на депозиране на исковата молба в съда - 29.06.2023 г., настоящият съдебен състав намира, че възражението за погасяване по давност на вземанията, предмет на претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, се явява неоснователно.

По отношение на претенцията за главница за цена на услугата дялово разпределение за сумата от общо 21,47 лева за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г., съдът намира следното:

Съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „--” ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. По делото се установи, че фирмата за дялово разпределение точно и в уговорените срокове е извършвало услуга дялово разпределение на топлинна енергия в сградата – етажна собственост, в която се намира процесния имот, поради което и претенцията за главница за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. се явява основателна, като от страна на ответника не са наведени възражения относно размера на претендираната сума за извършената услуга дялово разпределение, поради което, съдът намира, че за извършената услуга през процесния период се дължи възнаграждение в размер на 21,47 лева /изчислено по реда на чл. 162 ГПК и при съобразяване на представения и приобщен към материалите Договор регистрационен индекс Д-0-60/28.05.2018 за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия по чл. 139в, ал. 2 от Закон за енергетиката, сключен между ** и Бруната ООД и представляващия Приложение № 2 към него ценоразпис на дейностите, включени в минималния пакет за услугата „Дялово

разпределение“/.

Следователно за процесния период е дължима цена на предоставена услуга за дялово разпределение на топлинна енергия в размер на 21,47 лева, за което заплащане следва да отговарят ответниците, като всеки отговаря за по 1/2 част от горепосочената сума.

От ответниците не са представени доказателства или наведени твърдения за извършени плащания на сумите за доставена и потребена топлинна енергия.

Възражението за погасяване по давност на главницата за цена на услугата дялово разпределение е неоснователно и не следва да бъде уважавано, доколкото това вземане не е с периодичен характер, респективно по отношение на него е приложим общият 5-годишен давностен срок, който не е изтекъл към датата на депозиране на исковата молба в съда. Дори да е приложим краткият 3-годишен давностен срок, то възражението отново се явява неоснователно, предвид изложените по-горе съображения, касаещи наведеното от името на ответника възражение за погасяване по давност на претенциите на ищцовото дружество.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за осъждане на ответникът П. В. К., ЕГН -- да заплати в полза на ищеца сума, представляваща стойност на предоставена услуга за дялово разпределение на топлинна енергия се явява основателен и доказан за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. и за размера 10,73 лева и следва да бъде уважен.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за осъждане на ответникът М. В. К., ЕГН ***** да заплати в полза на ищеца сума, представляваща стойност на предоставена услуга за дялово разпределение на топлинна енергия се явява основателен и доказан за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. и за размера 10,74 лева и следва да бъде уважен.

Върху главниците следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда /29.06.2023 г./ до окончателното изплащане на вземането.

По отношение на претенциите с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от общо 5,94 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за цена на услуга дялово разпределение за периода 16.07.2020 г. – 14.06.2023 г., настоящият съдебен състав намира следното:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са

представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в производството пред СРС:

С оглед изхода на спора право на разноски в настоящото производство пред СРС имат и двете страни в производството.

Ищецът е представил доказателства за извършени разноски, както следва: 1/ за заплатена държавна такса в настоящото производство в размер на 200,00 лева; 2/ за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата, изслушана и приета в производството съдебно-техническа експертиза в размер на 350,00 лева; 3/ за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство по гр. д. № 36288/2023 г. по описа на СРС, ГО, 160 състав, което съдът определя в размер на 100,00 лева; 4/ за заплатен депозит за особен представител на ответника в размер на 450,00 лева; 5/ за заплатена държавна такса за издаване на съдебно удостоверение в размер на 5,00 лева.

Предвид горното съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците П. В. К., ЕГН -- и М. В. К., ЕГН *****, и двете с адрес: --, следва да бъдат осъдени да заплатят в полза на ищеца **, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: --, сумата от 504,56 лева, представляваща разноски исковото производство по гр. д. № 62104/2022 г. по описа на СРС, ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

От името на ответниците не е направено искане за присъждане на разноски в исковото производство по гр.д. № 36288/2023 г. по описа на СРС, ГО, 160 състав и не са представени доказателства за извършването на такива, респективно в полза на ответниците не следва да се присъждат разноски в исковото производство по гр.д. № 36288/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

От името на конституираното на страната на ищеца трето лице помагач – Бруната ООД не са претендирани разноски в настоящото производство, а и такива не му се следват по аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 10 ГПК.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. В. К., ЕГН -- с адрес: -- да заплати в полза на **, ЕИК **, със

седалище и адрес на управление: -- на основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 3ЗД, сумата от **208,32 лева**, представляваща главница за доставена и потребена топлинна енергия до топлоснабден имот, представляващ ап. 66, находящ се в --, за периода м.05.2020 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума считано от 29.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 3ЗД за разликата над уважения размер от 208,32 лева до пълния предявен размер от 488,69 лева и за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г.

ОСЪЖДА П. В. К., ЕГН -- с адрес: -- да заплати в полза на **, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: -- на основание чл. 86, ал. 1 3ЗД, сумата от **59,40 лева**, представляваща лихва за забава за периода 15.09.2020 г. – 14.06.2023 г., дължима върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 3ЗД за разликата над уважения размер от 59,40 лева до пълния предявен размер от 107,44 лева.

ОСЪЖДА П. В. К., ЕГН -- с адрес: -- да заплати в полза на **, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: -- на основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 3ЗД, сумата от **10,73 лева**, представляваща главница за цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за топлоснабден имот, представляващ ап. 66, находящ се в -- за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 29.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от **, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. - против П. В. К., ЕГН -- с адрес: --, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 3ЗД за осъждането на П. В. К., ЕГН -- да заплати в полза на **, ЕИК ** сумата от **2,97 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 16.07.2020 г. – 14.06.2023 г., върху главницата за цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия.

ОСЪЖДА М. В. К., ЕГН ***** с адрес: -- да заплати в полза на **, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: -- на основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 3ЗД, сумата от **208,32 лева**, представляваща главница за доставена и потребена топлинна енергия до топлоснабден имот, представляващ ап. 66, находящ се в --, за периода м.05.2020 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума считано от 29.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл.

79 3ЗД за разликата над уважения размер от 208,32 лева до пълния предявен размер от 488,70 лева и за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г.

ОСЪЖДА М. В. К., ЕГН ***** с адрес: -- да заплати в полза на **, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: -- на основание чл. 86, ал. 1 3ЗД, сумата от **59,40 лева**, представляваща лихва за забава за периода 15.09.2020 г. – 14.06.2023 г., дължима върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 3ЗД за разликата над уважения размер от 59,40 лева до пълния предявен размер от 107,43 лева.

ОСЪЖДА М. В. К., ЕГН ***** с адрес: -- да заплати в полза на **, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: -- на основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 3ЗД, сумата от **10,74 лева**, представляваща главница за цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за топлоснабден имот, представляващ ап. 6б, находящ се в -- за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 29.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от **, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. - против М. В. К., ЕГН ***** с адрес: --, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 3ЗД за осъждането на П. В. К., ЕГН -- да заплати в полза на **, ЕИК ** сумата от **2,97 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 16.07.2020 г. – 14.06.2023 г., върху главницата за цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия.

ОСЪЖДА П. В. К., ЕГН -- и М. В. К., ЕГН *****, и двете с адрес: -- да заплатят в полза на **, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: --, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **504,56 лева**, представляваща разноски исковото производство по гр. д. № 62104/2022 г. по описа на СРС, ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач - „Бруната” ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____